

[Gudiksen.]

disse mindre ændringer, som kommer Københavns kommune tilgode. Det foreliggende lovforslag er tiltrådt af den højtærede indenrigs- og boligminister, og jeg kan på mit partis vegne anbefale forslaget til hurtigt fremme her i tinget.

Chr. Nielsen: Når opgørelsen for et enkelt skatteår efter de her forelagte ændringer viser, at Københavns kommune vil opnå at få ca. 3,8 mill. kr. mere i tilsvær fra Frederiksberg og Gentofte, forstår man, at der virkelig sker nogen ændring i loven. Spørgsmålet bliver så, om det kan siges at være tilfredsstillende. Af os, der igennem årene har beklaget den stadige udsættelse, kan det i hvert fald noteres som et fremskridt, at man nu klart erkender, at Københavns kommune er berettiget til et større tilsvær fra de to kommuner.

Men samtidig med dette forstår man, at når København for et enkelt år har fået 3,8 mill. for lidt, betyder det enorme beløb for de københavnske skatteydere, at man år for år har måttet udsætte afgørelsen om ændringer i loven. I betragtning af det store beløb, det givetvis drejer sig om, er det overordentlig kummerligt, at man giver Københavns kommune en cadeau på 1,6 mill. kr. Jeg ved ikke, hvorledes man overhovedet er nået frem til dette beløb, men jeg finder det kummerligt, at Frederiksbergs og Gentoftes repræsentanter ikke har kunnet strække sig videre. Det er dog en kendsgerning, at det er skatteyderne i disse 2 kommuner, der har lukreret ved, at revisionen er blevet udsat år for år, og at det er de københavnske skatteydere, der har måttet svare så meget mere i skat.

Jeg gør disse bemærkninger, fordi jeg forstår, at både Frederiksberg og Gentofte kommuner er betydelig bedre stillet økonomisk end Københavns kommune. Det er ikke mange dage siden, jeg i forbindelse med den stående debat om eventuel skatteforhøjelse læste, at et københavnsk blad i en henvendelse til den ny Frederiksbergborgmester havde stillet spørgsmål om en eventuel skatteforhøjelse på Frederiksberg. Den ny borgmester ville ikke helt afvise spørgsmålet, men han sagde det afgørende, at „selvom vor økonomi vil blive streng i årene fremover, har vi trods alt noget på kiste-

bunden at tage af“. Jeg synes, det havde været ret og rimeligt, om man i Frederiksberg og Gentofte havde kigget lidt på, hvad man havde på kistebunden, når man skulle refundere Københavns kommune, hvad den retmæssigt havde tilgode for en årrække.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den tilslutning, de har givet dette lovforslag, og jeg håber, man tilgiver mig, at jeg nu gør nogle bemærkninger i anledning af, hvad der er blevet sagt. Denne sag ligger mig i virkeligheden meget stærkt på sinde, og jeg har haft lejlighed til at følge den på meget nært hold. Det er klart, at som borgmester på Frederiksberg i en tid, hvor dette spørgsmål og hele diskussionen om revisionsforslaget blev rejst, og senere også som medlem af voldgiftsretten har jeg kunnet følge synspunkterne.

I anledning af, hvad der er blevet sagt fra visse sider under denne forhandling, vil jeg gerne sige, at efter min mening er denne udligningsordning ikke ideel, ingenlunde; men den er hensigtsmæssig, fordi det var nødvendigt for os at nå til en revision. Loven pålagde os en revision af ordningen, og det var derfor naturligt, at denne revision blev gennemført som et forlig mellem parterne.

Når man ikke kunne opnå og ikke prøvede på at opnå et forlig om en helt ny ordning, byggende på helt nye principper, var det i første række af to efter min mening meget tungtvejende grunde. Som jeg nævnte før i min redegørelse til det høje ting, er der først spørgsmålet om hele hovedstadsordningens fremtid, som lovgivningsmagten formentlig kommer til at beskæftige sig med indenfor en forholdsvis kort fremtid, og dernæst byrdefordelingen mellem stat og kommune, som lovgivningsmagten sikkert også kommer til at beskæftige sig med. Disse to problemers løsning vil overflødiggøre en udligning mellem de tre hovedstadskommuner eller kræve en udligningsordning mellem hovedstadskommunerne, og hermed tænker jeg også på omegnskommunerne under eet. Derfor er det midlertidige i dette lovforslag ganske naturligt begrundet i højere hensyn, og derfor er det forlig, der er opnået, trods de efter min mening åbenbare mangler, det har i sin principielle opbygning, hensigtsmæssigt og rimeligt, når